

DARMO 1/2 ROUTI - III.

Ášter 1/2, 24 Á•ervenec 2018

3.

Á molek Po MichalovÁ› nÁ›vratu se

ukÁ›zalo, Á›e naÁ›e sympatie jsou vzÁ›jemnÁ› a jÁ› uÁ› naÁ›itÁ›stÁ›- nemusela hledat dalÁ›Á›-

stÁ›™echu nad svou Á›erstvÁ› dostudovanou hlavu. AspoÁ› prozatÁ›m. ZIÁ› bylo, kdyÁ› si Michalova bÁ›valÁ› pÁ›™Á›-telkyn

BruÁ›Á›jka. TajnÁ› jsem

se utÁ›Á›ovala myÁ›lenkou, Á›e tÁ›™eba jeÁ›itÁ› zÁ›stane v cizinÁ› nebo Á›e si ho z

nÁ›jakÁ›ch dÁ›vodÁ› nebude chtÁ›t vzÁ›t k sobÁ›.

â€ŽA nemÁ›j strach, Heleno, Á›e se k nÁ›- vrÁ›itÁ›-?â€œ zeptala se mÁ› NatÁ›lie, ke kterÁ›
jsem v ten den utekla, abych BruÁ›Á›jkovi ulehÁ›ila odchod.

â€ŽNo jasnÁ›, Á›e se k lvetÁ› vrÁ›itÁ›-, vÁ›dyÁ› je to jejÁ›- pesâ€œ.

â€ŽJÁ› nemyslÁ›m Á›okla, ale Michala,â€œ uÁ›klÁ›-bla se.

â€ŽVidÁ›-Á›, tak to mÁ› ani nenapadlo, jak jsi na to pÁ›™iÁ›la?â€œ

â€ŽTak, protoÁ›e je to nespravedlivÁ›! Ty mÁ›j evidentnÁ› radÁ›ji toho psa neÁ› chlapa
a ani tÁ› nenapadne, Á›e by tÁ› mohl opustit. To jÁ› bych pro Martina udÁ›lala prvnÁ›-
poslednÁ›- a stejnÁ› mÁ› nechal,â€œ fÁ›ukala NatÁ›lie.

Rozebraly jsme dalÁ›Á›- nepovedenÁ› vztah mÁ› pÁ›™Á›-telkynÁ› do vÁ›ech detailÁ›. Nakonec
jsem ji pÁ›™esvÁ›dÁ›ila, Á›e Martin byl stejnÁ› osel, tak nemÁ› Á›eho litovat. S
NatÁ›lkou byla trochu potÁ›Á›, protoÁ›e kaÁ›dÁ›ho nÁ›ipadnÁ›-ka dÁ›™Á›-ve nebo pozdÁ›ji
odradila svou pÁ›™ehnanou lÁ›jskou a pÁ›Á›-V. V prÁ›ici ji to nebavilo, protoÁ›e prvotnÁ›-
pÁ›™edstavy o tom, jak bude lÁ›Á›it zVÁ›-Á›itka, vzaly za svÁ› a skonÁ›ila na jatKÁ›ch,
kde kontrolovala maso. Partner se pokaÁ›dÁ› zmÁ›nil ve stÁ›™edobod jejÁ›-ho vesmÁ›ru a
nic jinÁ›ho ji nezajÁ›-malo. KdyÁ› nebyl pÁ›™Á›-tomen, tak neÁ›ila. Uznejte, Á›e tohle se
nedÁ› dlouho vydrÁ›et. Nemohla pochopit, jak mohu trÁ›vit tolik Á›asu v redakci a
jeÁ›itÁ› k tomu vÁ›-nÁ› jezdit po reportÁ›Á›-ch. KdyÁ› jsem se ji snaÁ›ila pÁ›™esvÁ›dÁ›it,
Á›e chlapa musÁ›- nechat volnÁ› dÁ›chat a bÁ›zt mu trochu vzÁ›cnÁ›, tak vÁ›dycky
slibovala, Á›e uÁ› stejnou chybu neudÁ›lÁ›. OpÁ›t se to nepodaÁ›™ilo.

Po BruÁ›Á›jkovi doma zÁ›stala jen miska s vodou. Nechala jsem ji pod oknem celÁ›
tÁ›den a Á›ivila v sobÁ› nadÁ›ji, Á›e tÁ›™eba bude tak nesnesitelnÁ› nebo tak smutnÁ›,
Á›e ho ljeta jeÁ›itÁ› rÁ›ida pÁ›™ivede nazpÁ›t. Nic takovÁ›ho se samozÁ›™ejmÁ› nestalo.

â€ŽJÁ› uÁ›

tady Á›Á›dnÁ›ho darmoÁ›routa nechci,â€œ prohlÁ›sil Michal, kdyÁ› jsem po pÁ›r tÁ›dnech
zaÁ›ala mluvit o Á›itÁ›nÁ›ti.

Najednou jsem byla znovu ta malÁ› holÁ›iÁ›ka, kterÁ› Á›adonÁ›- o zVÁ›-Á›itko a rodiÁ›e
jsou neoblomnÁ›-. Bylo mi z toho smutno.

â€žTak darmo ¼routa, Å™-kÅ™i? To by sem musela pÅ™estat chodit polovina tÅ™ch tvÅ™ch bohÅ™mskÅ™ch kamarÅ™idÅ™-Å™kÅ™, kdy ¼ tady nechceÅ™i darmo ¼routy!â€œ

Tehdy jsme se poprvÅ™ po Å™dnÅ™ pohÅ™dali. Michalovy kolegy a kamarÅ™idy jsem sice mÅ™la celkem rÅ™da, ale jejich tÅ™mÅ™ nepÅ™etrÅ™itÅ™ pÅ™-tomnost v ateliÅ™u byla nÅ™kdy dost Å™navnÅ™. NavÅ™c, se vÅ™tÅ™inou bez ostychu sami obsluhovali tÅ™m, co jsem nakoupila a uvaÅ™mila. Proto mÅ™ tolik naÅ™tvalo, Å™e nazval psa darmo ¼routem.

Na nÅ™jakou dobu jsem zvÅ™-Å™ata radÅ™ji pustila z hlavy. HodnÅ™ Å™asu jsem trÅ™vila v prÅ™ici, proto Å™e jsem byla â€žnovÅ™ koÅ™itÅ™â€œ, tak Å™e se mnou Å™Å™redaktor mÅ™-stnÅ™-ho plÅ™tku poctivÅ™ vymetal kdejakÅ™ kout. Taky jsem nevÅ™dÅ™la, jak si vlastnÅ™ Michal pÅ™edstavuje naÅ™i budoucnost. V aÅ™asu nÅ™m sice bylo dobÅ™e, ale rozhodnÅ™ Å™lo jen o provizornÅ™- Å™eÅ™enÅ™. I kdy Å™ mi nÅ™kterÅ™ otÅ™izky vrtaly v hlavÅ™, sama bych se ho nikdy nezeptala. MoÅ™- zÅ™sadou vÅ™dycky bylo a je, Å™e se Å™ena mÅ™i chovat tak, aby mÅ™l mu Å™ pocit, Å™e je pro nÅ™j vÅ™hrou v loterii. Potom se vÅ™jemoÅ™nÅ™ snaÅ™Å™, aby si ji udrÅ™el. OvÅ™em nÅ™kdy je to fuÅ™ka. Michal dokonce Å™asto mluvÅ™val o tom, jak se tÅ™Å™- na dÅ™ti. Byl o deset let starÅ™- ne Å™ jÅ™ a nÅ™kteÅ™- jeho kamarÅ™di uÅ™ uÅ™ili synÅ™ky hrÅ™t fotbal, co Å™ jim obÅ™as docela zÅ™vidÅ™l.

â€žJen Å™e ty budeÅ™i mÅ™-t urÅ™itÅ™ dceru,â€œ zlobila jsem ho.

â€žPro Å™- myslÅ™-Å™?â€œ

â€žProto Å™e nejÅ™-Å™i ryby. Je statisticky prokÅ™zÅ™ino, Å™e v pÅ™-moÅ™skÅ™ch oblastech se rodÅ™- mnohem vÅ™ce chlapcÅ™. PrÅ™je to tÅ™mi rybami.â€œ

NeznÅ™im snad nikoho, kdo by mÅ™l k rybÅ™im tak straÅ™nÅ™ odpor jako Michal. Jako dÅ™-tÅ™ Å™il s rodiÅ™i v DÅ™-Å™-nÅ™, kousek od pÅ™-stavu. Ve vzpomÅ™nkÅ™ch mu utkvÅ™lo, jak dÅ™lal na pÅ™-sku bÅ™boviÅ™ky a najednou pÅ™med nÅ™j spadla zkaÅ™enÅ™i ryba, kterÅ™ se rozprskla a mÅ™l ji v oÅ™-ch, ve vlÅ™skÅ™ch, prostÅ™ vÅ™jude. Ona byla nedaleko velkÅ™ tÅ™-dÅ™-rna ryb. Ty Å™patnÅ™ se hÅ™zely do kÅ™dÅ™-, nad kterÅ™mi krouÅ™ili racci a rozklÅ™dajÅ™-cÅ™- se ryby kradli. ObÅ™as jim nÅ™jakÅ™i za letu upadla! NejradÅ™ji by zlikvidoval rodiÅ™-m vÅ™jechen nÅ™bytek, kterÅ™ si pÅ™estÅ™hovali z DÅ™-Å™-na do Brna. MÅ™l pocit, Å™e z nÅ™j i po dvaceti letech cÅ™-tÅ™- rybinu. Kdy Å™ nemusel, radÅ™ji k nim ani nechodil.

Byl pÅ™itek a jÅ™ cestou z prÅ™ice jeÅ™itÅ™ nakupovala pÅ™r drobnostÅ™- pro pÅ™-buznÅ™ do Netkovic. Bratranec Jirka volal, aÅ™ se honem pÅ™ijedeme podÅ™vat na Å™tÅ™-Å™ata, proto Å™e bÅ™hem tÅ™dne uÅ™ pÅ™jdou z domu. PÅ™med dvÅ™ma lety si totiÅ™ s manÅ™elkou zÅ™-dili chovnou stanicí bernskÅ™ch salaÅ™nickÅ™ch psÅ™. Michal sice tvrdil, Å™e se mu to tenhle vÅ™-kend vÅ™bec nehodÅ™, ale nakonec se nechal pÅ™emluvit. MyslÅ™-m, Å™e mÅ™l spÅ™-Å™je obavu, abych si nechtÅ™la nÅ™kterÅ™ to Å™itÅ™nÅ™ odÅ™zt domÅ™. BÅ™l se vÅ™jak zbyteÅ™nÅ™. MalÅ™- berÅ™-Å™ici jsou sice pÅ™ekrÅ™snÅ™- medvÅ™dci, ale do bytu se tenhle pes vÅ™bec nehodÅ™.

Doma mÅ™ Å™ekalo pÅ™ekvapenÅ™. Na konferenÅ™nÅ™m stolku leÅ™ela krabice od bot s maÅ™jÅ™-. Na vÅ™-ku bylo fixem napsÅ™ino PRO HELÅ™EU a kolem vydloubÅ™ino pÅ™r dÅ™-rek.

Rozvřizala jsem mařili a opatrně nakoukla dovnitř™. Z krabice na mě nechájpavě mřourala dvě modří oř-řka. Pak jsem si vřimla Michala, kterř½ mě pozoroval z atelieru potevřenřmi dvěřmi.

řBořř-nku! Takovř krřsnř mrřřtko, řce rozplřřvala jsem se.

V krabici leřřelo maliřkř siamskř kotř.

řTo je dřřrek k nařjemu vřřroř-ř, řce usmřřval se Michal nřřjak potutelnř.

řK jakřmu vřřroř-ř-ř? řce

řBude to rok, co spolu řřijeme. řce

řAle ařř za dva mřřsř-ce, pokud vř-m. řce

řNevadř, dostala jsi dřřrek dopřřmedu, abych pak nřřhodou nezapomnřř, řce řklebil se Michal. řTaky jsem uřřetřřil, protořře je rozdřřřvala řřatnřřřka v divadle. Navř-c douřřim, řře zř-tra aspořř nebude řř na statku loudit řřřnř, kdyřř mřřř kotř. řce

Tak přřce jen mřřř obavy. Ale je mazanřř, zvolil radřřji menřřř- zlo. Kořřku aspořřř nebude muset venřřit, kdyřřř nebudu doma. Ale to vřřbec nevadřř, udřřřlal mi ohromnu radost.

Přřknř, jsem podřřřkovala a zařřala prohlřřřet kotř, kterř se mezitřř-m řřplnř, probralo a spustilo kvřřlivřř nřřřřek. Mohlo břřř tak sedm nebo osm třřřdnřř starřř. Dřřřkladnřřřm přřřzkumem jsem zjistila, řře je to kocourek a protořře mřřř ořři modřřř jako řřmolku, tak dostal jmřřno ř molek.

ř molda rostl přřed ořřima a bylo to moje zlatřřřko. Vřřřak jsem si ho takřř přřknřř rozmazlila. Jakmile jsem si sedla, uřřř mi trřřnil na klřř-nřř, kde přřředl a olizoval mi ruce svřřřm drsnřřřm jazřřřkem. Nauřřřila jsem ho dokonce aportovat jako pejska. Ohromnřř se mu ta hra lřř-bila. Hřřřzela jsem mu zmařřkanřř krabiřřky od cigaret, kterř se v Michalovřř atelieru vřřřnřř nřřřkde povalovaly. Vřřřdycky vyrazil jako střřřela, vzal krabiřřku do tlamy a dřřřstojnřř krřřřel nazpřřř, aby mi přřředal kořřřist a zřřskal odmřřřnu. Dostřřřval jen tu nejkvalitnřřř stravu a nepřřřestřřřval řřřst. Uřřř byl mnohem vřřřř- neřřř ostatnřřř kocouřřři jeho druhu a sedm kilogramřř řřřivřř vřřřhy pomalu zařřřř-nalo vzbuzovat respekt. Aspořřř u lidřř, kteřřř- ho neznali. Ostatnřřř vřřřdřřřli, řřře je to snad nejumazlenřřř kocour na svřřřř.

Michal si

ř molka takřř obľřřbil, cořřř mu ovřřřem nebrřřnilo v tom, aby kařřřdou chvřřřli nezneuřřřřřval jeho bezmeznřřř dřřřřřivosti a dobrosrdeřřřnosti. Jednou jsem přřřřřřla odpoledne domřřř a koukřřřim, co to Michal vyvřřřdřřř. Sedřřřl v křřřesle a přřř metrřř přřřmed nřř-m střřřla řřřřidlemi zapřřřenřř tabule řřřřho plexiskla. Hodil ř molkovi aport ařřř za

tu práhlednou tabuli. Á molek vyrazil, ale pÁ™ed tabulÁ- zabrzdil a pomalu Á;Ájtral tlapkou pÁ™ed sebou. KdyÁ¾ nahmatal pÁ™ekÁ;Á¾ku, tak ji obeÁjel a pokračoval pro krabiÁku, kterou vÁ-tÁ›zoslavna› pÁ™inesl Michalovi.

â€žCo to tady nacviÁujete?â€œ zeptala jsem se nechÁipavÁ›.

â€žTestuji Á molkovu inteligenci.â€œ

â€žA k Á•emu jsi dospÁ›l?â€œ

â€žNic moc.â€œ

â€žProÁ•? VÁ¾dyÁ¥ to obeÁjel,â€œ divila jsem se.

â€žTo mÁ;Á; sice pravdu, Helenko, ale pÁ™ed tÁ-m se na tom plexiskle tÁ™ikrÁjt rozplesknul.â€œ

PodobnÁ½ch kouskÁ™ mÁ›l Michal v zÁ;loze plno, ale na jeho obhajobu musÁ-m dodat, Á¾e kocourovi nikdy neublÁ-Á¾il a ten nÁ;Á; moula se nikdy ani troÁku neurazil a netrucoval, jak to mÁ-vajÁ- koÁ•ky ve zvyku. Dokonce ani tehdy, kdyÁ¾ ho Michal strÁil do ruÁ•nÁ- praÁ•ky, zatoÁil klikou a pak se ohromnÁ› bavil, jak se mu pletou tlapky. KdyÁ¾ se domotal, hned se bÁ›Á¾el pomazlit a byl celÁ½ nadÁjenÁ½, Á¾e si s nÁ-m pÁ;nÁ-Á•ek hraje.

Copak tomuhle Á•lovÁ›ku by se dalo svÁ›Á™it dÁ-tÁ›, kdybychom spolu nÁ›jakÁ© mÁ›li? NÁ›kdy jsem o tom mÁ›la vÁ;Á¾nÁ› pochybnosti.

MIA KOBOSILOVÁ•